

Pracovní list

Anonym: Život svaté Kateřiny

[In Život svaté Kateřiny, Brno, Host 2016, s. 66–69.]

Inhed Maria za paži
vzdviže Kateřinu vzhóru
a řkúc: „Již se neboj vzdoru,
ani žalosti, ni núze,
neb tě můj syn k choti i k sluze
přijal. Již buď utěšena,
všie radosti nezlišena,
ale všeho smutka lišě.“
V tom řčení Syn Boží tišě
začě jedno pěníe časem
milým, sladkým, drahým hlasem,
jímž jie srdce v zdraví zvlaži,
jda k niej, svých slov v slavněj dráži
vece: „Vítaj, má přežádná!
Vítaj, moje choti ladná!
Poď sem, vzvolené líčko,
ke mně, milá holubičko!
Bydloť sem věčné osnoval,
toběť sem korunu schoval
u mém království v čistotě.“
Jakž tu piesn v svéj sladkéj notě
skona protiv téj děvici,
tak snem prsten z svéj pravici
i vloži jie prostřed ruky,
o němž ona z ctněj ponuky
zaklopi svú ruku hladse
i zazpieva velmi sladsě
notkú jednú piesnci novú
a řkúc: „Juž nevěstú slovu
chotě, jenžto mne nezmenil,
svým mě prstencem obvěnil,
po němžto sem srdcem vadla.
Mně viac jiného zrcadla
netřeba, neb můj chot dražší
všeho světa i najkrašší
jest, v němž já byt zřiedla mého
chci mieti ustavičného,
srdcem k němu jsúc na věky,
vždy všem zlým zlostem napřieky.“
Tu piesen mu chvalú vzdavši,
procúti a vzhuoru vstavši,
uzře na jevě, ne v zhluce,
v svéj bělúciej drahěj ruce
prsten nebeského zlata.

Inhed Marie pozdvihla tu
pannu, takto k ní hovoříc:
„Již se nic neboj příkoří,
ani strasti, ani smutku,
neboť můj syn tě přijal vskutku
za svou choť i služku svoji;
proto raduj se v pokoji
a zbav se již vši žalosti.“
Co to slyšela, v tichosti
začal Boží Syn tím časem
milým, sladkým, drahým hlasem
zpěv, jímž srdce jí ozdravil,
a jda k ní, velebně pravil
tato slova: „Vítej, milá!
Vítej, má choti spanilá!
Pojd sem, vyvolené líčko,
ke mně, milá holubičko!
Sídlo věčné jsem zbudoval,
toběť jsem korunu schoval
v mém království nedotčenou.“
Když dozpíval před tou pannou
tu píseň tak sladce znící,
sňal prsten, co měl na pravici,
a jí vložil jej do dlaně;
Kateřina pak oddaně
jej sevřela jemně v ruce
a zapěla z hloubi srdce
novou píseň sladkým hlasem,
pravíc v ní: „Již nevěsta jsem
chotě, jenž pannou mne uchoval,
jenž prstenem mne obdaroval,
po němž já jsem srdcem vadla.
Již mi jiného zrcadla
netřeba: můj choť vzácnější
je nade vše i nejkrásnějši,
k němu já chci hledět věčně,
v něm se zhlížet ustavičně,
srdcem navždy patříc k němu,
s ním vzdorujíc všemu zlému.“
Tou písní mu chvalú vzdavši,
panna procitla, a vstavši,
spatřila v své bílé dlani
v pravdě, a ne podle zdání
prsten z nebeského zlata.

Okruhy analýzy (dle struktury ústní zkoušky státní maturity z češtiny)

- I.
  - **zasazení výňatku do kontextu díla**
  - **téma a motiv**
  - **časoprostor**
  - **kompoziční výstavba**
  - **literární druh a žánr**

- II.
  - **vypravěč / básnický subjekt**
  - **postava**
  - **veršová výstavba**

- III.
  - **jazykové prostředky a jejich funkce ve výňatku**
  - **tropy a figury a jejich funkce ve výňatku**

- IV.
  - **kontext autorovy tvorby**
  - **literární / obecně kulturní kontext**